

Pieter van Oossanen

**DE BESCHERMER
ZIJN VERLIES EN VERGELDING**

**VERVOLG OP
'DE BESCHERMER: ZIJN OORSPRONG EN OPKOMST'
DE GESCHIEDENIS VAN EEN MAN MET
BOVENMENSELIJKE VAARDIGHEDEN EN ZIJN
MISSIE OM DE WERELD TE VERBETEREN**

**Buijten & Schipperheijn
Amsterdam**

Gezamenlijk uitgegeven door Buijten & Schipperheijn en
Van Oossanen Academy Publishers

Copyright © Pieter van Oossanen, 2021
(p.vanoossanen@oossanen.nl)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste druk, mei 2021

Buijten & Schipperheijn
Paasheuvelweg 44
1100 DE Amsterdam
www.buijten.nl

Van Oossanen Academy Publishers
Nude 46, 6702 DM Wageningen
www.vanoossanenacademy.nl

ISBN: 978-90-827682-8-2
NUR 301, 333, 340, 343

Gedrukt en gebonden door Buijten & Schipperheijn
Paasheuvelweg 44
1100 DE Amsterdam

Dit boek is opgedragen aan Lilian en Perry. Ik heb respect voor hun keuzes in het leven.

Alle geografische kenmerken die in dit boek worden beschreven of genoemd bestaan echt. Hieronder vallen rivieren, bergen, valleien, eilanden, stranden en gletsjers. Alle constructies die door de mens zijn gebouwd op deze planeet, beschreven of genoemd, bestaan ook echt. Hieronder vallen steden, buitenwijken, dorpen, akkers, snelwegen, straten, paden, wandelpaden, luchthavens, treinstations, golfbanen, universiteiten, campussen, scholen, ziekenhuizen, politiestations, industrieterreinen, andere openbare gebouwen en huizen. Sommige van de gebeurtenissen die in dit boek worden genoemd of beschreven zijn onderdeel van de wereldgeschiedenis, maar de meerderheid is fictief, evenals alle personages die een rol spelen in Sam Stantons missie. Elke gelijkenis, qua naam, uiterlijk of gedrag, met bestaande personen berust op louter toeval.

Vertaald uit het Amerikaans Engels door Vertaalbureau Textwerk B.V.

Inhoud

<i>Tijdloos (gedicht)</i>	6
<i>Woord vooraf</i>	7
1. Verlies	9
2. Respijt	19
3. Hervatting	35
4. Ontvoerd	53
5. Gegijzeld	63
6. Los Angeles	75
7. Terugval	91
8. Represaille	101
9. Ademruimte	117
10. De hoorzitting	135
11. Beraadslagingen	153
12. San Francisco	165
13. Afghanistan	177
14. Allemaal samen	207
15. Het Witte Huis	15
16. Speurwerk – Las Vegas	237
17. Voorgevoelens – San Diego	255
18. Einde oefening	269
19. Verzet	289
20. Vergelding	299
21. Grenzeloos en vrij	309
22. Prime-Even	323
23. Beslissingen	339
<i>Lijst van personen die een rol spelen in Sam Stantons geschiedenis</i>	349
<i>Lijst van afkortingen</i>	352

Tijdloos

Te midden van alle commotie,
de details van ons leven, onze devotie,
beweegt de aarde in constante rotatie.
Maar voorbij de chaos, de creatie,
een zaligheid die de mens ontgaat,
tussen de sterren, die de hemel beslaat.

De waarheid onbetwist.
Het einde niet in zicht.
Tijd niet verkwist.
Alles in evenwicht.

De kosmos, in een donkere nacht.
Wat zal hij zien, op wacht?
Geen oog voor dit nietig bestaan van jou of mij?
Of pleit het ons toch vrij?

Met de zwaartekracht onder onze voeten,
zullen wij ons lot ontmoeten.
Genageld aan de aarde zijn we van kinds af blind
voor de pracht van het universum dat ons bindt.

Een spectrum van kleuren.
Een regenboog van gebeuren.
Zwarte gaten die verslinden.
Sterrenregens die verblinden.

O stralende maan,
breng licht in ons bestaan,
zodat wij niet vergeten,
de strijd is nooit gestreden.

Gebaseerd op een gedicht van Stephanie Nik

WOORD VOORAF

Dit boek is het vervolg op 'De Beschermers: Zijn oorsprong en opkomst' van dezelfde auteur. Het vertelt het verhaal van Sam Stantons voortdurende strijd tegen onrecht, misdaad, corruptie en onderdrukking, terwijl hij ondertussen mensen in nood redt. Deze strijd is hem duur komen te staan, zoals de lezers zullen ontdekken wanneer ze de pagina omslaan en aan het eerste hoofdstuk beginnen. Dit eerste hoofdstuk was, voor mij, moeilijk om te schrijven. De emotionele band tussen een auteur en de personages die hij heeft geschapen door een geschiedenis van gebeurtenissen te schrijven, zoals die in 'De Beschermers: Zijn oorsprong en opkomst' en in dit daaropvolgende boek, is sterker dan velen over het algemeen zullen erkennen. Maar omdat ik wil dat mijn lezers een indruk krijgen van de wreedheid en lelijkheid van de wereld van misdaad en corruptie die onze samenleving heeft doordrongen, had ik geen andere keus dan het op deze manier weer te geven. Sam is maar ternauwernood ontsnapt aan de gevolgen. Hij probeerde tot driemaal toe zelfmoord te plegen, maar telkens deed een laatste restje positief denken hem van gedachten veranderen. De liefde van de mensen om hem heen haalde hem uiteindelijk uit zijn ondraaglijke verdriet. Ik wilde dat ik de kwaadaardigheid van de criminelen die Los Angeles meer dan een jaar in hun greep hielden op een andere manier had kunnen vertolken. Ik speelde met het idee om dat te doen toen ik het eerste hoofdstuk aan het schrijven was, om de pijn die ik voelde te verlichten. Ik zal het aan mijn lezers overlaten om te beslissen of het verlies van de vrouw en haar kinderen op wie Sam verliefd werd in 'De Beschermers: Zijn oorsprong en opkomst' te heftig is.

Ik wil benadrukken hoe belangrijk het is om 'De Beschermers: Zijn oorsprong en opkomst' te lezen voor het lezen van dit boek. Het zal een beter inzicht verschaffen in de manier waarop Sam Stanton de aangewezen uitvoerder werd van het plan dat werd opgezet door de mensen die bezorgd waren over de richting waar de samenleving op onze planeet op gaat. Het is ook van belang om te begrijpen hoe Sam werd voorbereid op zijn taak. Hij koos ervoor de rol te aanvaarden waartoe hij altijd was voorbestemd, in de overtuiging dat hij de doelen kon behalen die al voor zijn geboorte waren gesteld. Toen zijn pleegmoeder degenen die hem deze taak hadden gegeven, vroeg hoeveel gevaar hij zou lopen als hij de voorgestelde rol zou accepteren, werd haar verteld dat hij evenveel risico zou lopen als de gemiddelde politieagent in Los Angeles. Dit was niet het geval, zoals blijkt uit de gebeurtenissen die in deze twee boeken worden beschreven, vanwege de sluwheid en extreme verdorvenheid van de mis-

dadigers die Los Angeles teisterden en alle grote steden in Californië en daarbuiten bedreigden nadat ze hadden besloten hun operatie uit te breiden. Sam kon op geen enkele manier weten hoezeer hij zich zowel mentaal als fysiek zou moeten inspannen om die doelen te behalen en hoe hoog de persoonlijke tol zou zijn die hij daarvoor moest betalen. Hij zou later zeggen dat hij wenste dat hij nooit had ingestemd met de rol die hem werd gevraagd te vervullen.

Door eerst 'De Beschermmer: Zijn oorsprong en opkomst' te lezen, zal de lezer ook een beter begrip krijgen van de middelen die Sam werden gegeven om hem bij zijn werk te helpen. Deze middelen zijn zeer technisch van aard en ik heb in dit boek niet alle beschrijvingen van hun natuurkundige- of werkingsprincipes herhaald.

Ik kan alleen maar hopen dat mijn lezers, wanneer ze de laatste bladzijde omslaan, hebben genoten van de tijd die ze hebben doorgebracht met het lezen van de geschiedenis van Sam, en onderweg wellicht een traan hebben gelaten.

Wageningen, januari 2021,
Pieter van Oossanen

1. VERLIES

De explosie was gigantisch en alle bewoners van het huis waren op slag dood. Het gebeurde in het holst van de nacht terwijl iedereen sliep. Er waren op verschillende locaties op de buitenmuren van het huis bommen geplaatst die alle op hetzelfde moment tot ontploffing waren gebracht, waardoor de muren naar binnen stortten en het dak in stukken viel op het resulterende puin. De ramen van de omliggende huizen sprongen door de klap kapot en de explosie in combinatie met het lawaai van brekend glas zorgde ervoor dat iedereen in de buurt wakker schrok.

De enige bewoner van het huis ernaast, op Ambazac Way in Los Angeles, was Sam Stanton. Toen hij wakker werd en besepte wat er was gebeurd, werd hij gegrepen door pure angst. Hij zou de volgende week gaan trouwen met de vrouw die in het huis ernaast woonde. Hij was de afgelopen maanden zielsveel van haar gaan houden. Hij rende naar buiten en was als eerste op de plek des onheils. Toen hij zag dat het huis was gereduceerd tot een berg puin en stenen van zo'n drie meter hoog, vreesde hij het ergste. Hij negeerde de brand die was begonnen in wat een paar minuten geleden nog de keuken was geweest en begon zo snel als hij kon bakstenen en dakpannen te verwijderen van de plaats waar hij wist dat de slaapkamers waren. Toen andere burens bij het ingestorte huis aankwamen, begonnen ze hem te helpen, ondanks dat ze wisten dat het zinloos was. De hulpdiensten arriveerden snel daarna. Ze bevalen iedereen die aanwezig was om afstand te houden terwijl ze aan het werk gingen. Sam besteedde geen aandacht aan ze en ging verbeteren door met graven. Er waren vier sterke mannen nodig om hem weg te trekken van de onstabiele hoop puin die was begonnen te schuiven, waardoor hij en iedereen in de buurt gevaar liepen. Enkele uren later werden de verminkte lichamen van de vrouw, haar twee kinderen en haar moeder gevonden. Sam werd gegrepen door zielsangst toen hij ze zag. Hij duwde iedereen opzij om ze een voor een in zijn armen te kunnen nemen.

De vrouw waar Sam verliefd op was geworden, was een beroemde actrice. Ze heette Michelle Bennett. Miljoenen mensen over de hele wereld wisten wie ze was. Sam had haar gered van criminelen toen die haar probeerden te ontvoeren nadat ze onverhoopt getuige was van een drugsoverdracht, maar niet voordat ze door een van hen op haar hoofd werd geslagen met een pistool. Sam had haar naar het ziekenhuis gebracht en haar daar beschermd, zich realiserend dat haar leven in gevaar was omdat ze de mannen die ze had gezien kon identificeren. Hij had haar vervolgens gered van een moordaanslag en ook een poging tot ontvoering van haar

kinderen verijdeld. De ontvoering was bedoeld om haar te dwingen de betrokken mannen niet te identificeren, door te dreigen haar kinderen te vermoorden als ze dat wel zou doen. Sam had vervolgens haar kinderen en haar moeder Beth naar een schuiladres gebracht, waar hij Michelle zelf later ook naartoe bracht toen ze voldoende was hersteld om het ziekenhuis te kunnen verlaten. Hun gevoelens voor elkaar waren gestaag gegroeid tijdens deze gebeurtenissen en culmineerden in een hartstochtelijke kus toen Sam, na vijf dagen op de set van een film waarin Michelle de hoofdrol speelde, haar weer had gered van een moordaanslag. Sam was van haar dertienjarige dochter Suzanne en haar achtjarige zoon Tommy gaan houden alsof het zijn eigen kinderen waren.

Sam was ontroostbaar na de ontdekking dat de vrouw en kinderen van wie hij zoveel hield waren gedood. Nadat de lichamen waren vrijgegeven door de politie, begeleidde hij ze naar het uitvaartcentrum, waar hij tot de begrafenis bleef. Michelles vader, die Beth jaren geleden had verlaten en die Sam de week erna voor het eerst zou gaan ontmoeten, was vanuit Great Falls in Montana naar Los Angeles gevlogen om de begrafenis te regelen. De begrafenis was een groot gebeuren, waarbij veel van Michelles vrienden uit de wereld van film en entertainment aanwezig waren. Er waren ook duizenden toeschouwers, die door de politie op afstand moesten worden gehouden. Sam kon er niet bij zijn, niet zozeer omdat hij geen uitnodiging had ontvangen, maar omdat hij wist dat hij compleet zou instorten als hij erheen zou gaan. Hij wist ook dat hij niet kon gaan vanwege wie hij was.

Toen hij twee weken oud was, was Sam door twee mannen achtergelaten bij de voordeur van de boerderij van John en Mary Stanton. Mary was twee jaar eerder gediagnosticeerd met primaire infertiliteit en ze was erg depressief geworden nadat ze te horen had gekregen dat ze niet in staat zou zijn om haar levenswens om kinderen te krijgen te vervullen. Toen zij en haar man het jongetje voor hun deur vonden, besloten ze hem te houden. Omdat niemand op de hoogte was van haar onvruchtbaarheid en omdat niemand de boerderij in een relatief lange tijd had bezocht, lukte het ze om hun familie en vrienden te doen geloven dat zij zelf was bevallen van Sam. Wat zij echter niet wisten, was dat het jongetje het onderwerp was van een experiment dat was opgezet door een geavanceerde beschaving van een andere planeet. Die hadden de ontwikkeling van de samenleving op aarde eeuwenlang geobserveerd. Ze zagen dat misdaad en corruptie tot elk aspect van het leven waren doorgedrongen en besloten een van hun eigen kinderen te laten opgroeien bij een stel dat zelf geen kinderen kon krijgen. Hun keuze was gevallen op John en Mary, die een boerderij hadden in de Salinas-vallei in Californië. De mannen kwamen terug toen Sam in zijn

examenjaar op de King City High School zat. Ze vertelden hem en zijn pleegouders over zijn afkomst, en zeiden dat ze zouden terugkeren wanneer hij zijn opleiding aan de universiteit in werktuigbouwkunde, nucleaire techniek en geneeskunde had afgerond om hem een aantal van hun uitvindingen te overhandigen die hem in staat zouden stellen om mensen in nood effectief te helpen en misdaad te bestrijden. Sam accepteerde de rol die hem werd gevraagd te vervullen enthousiast. Na zijn opleiding kwamen de mannen terug en gaven hem een nauwsluitend pak dat leek op een wetsuit en hem van top tot teen bedekte, waarmee hij onzichtbaar kon worden. Ze gaven hem ook een verticaal opstijgend en landend vliegtuig dat was bekleed met hetzelfde materiaal waar het onzichtbaarheidspak van was gemaakt, waardoor het ook onzichtbaar kon worden. Het was in staat om zes keer zo snel te vliegen als het snelste vliegtuig dat de mens op aarde had weten te ontwerpen en bouwen. De rol die Sam had aanvaard, vereiste dat hij zoveel mogelijk wegbleef uit de publiciteit. Om te kunnen trouwen met Michelle, hadden ze besloten dat hij uit zijn geheime bestaan tevoorschijn zou komen als dr. Sam Stanton, zoon van John en Mary Stanton. Hij zou bij haar en de kinderen in haar huis gaan wonen en zou voor zijn andere ik het huis ernaast als uitvalsbasis gebruiken, vanwege zijn komen en gaan op alle uren van de dag.

Sam bekeek de begrafenis vanuit zijn vliegtuig dat hij erboven liet zweven. Toen iedereen was vertrokken, landde hij in de buurt en nam beurtelings afscheid van Michelle, Suzanne, Tommy en Beth, waarbij hij zijn tranen vrijelijk over zijn gezicht liet lopen. Hij was radeloos en zijn verdriet onoverkomelijk. Hij ging terug naar zijn beschadigde huis, waar hij had liggen slapen toen de explosie plaatsvond, en laadde een deel van zijn bezittingen in zijn vliegtuig om naar de boerderij te vliegen waar hij was opgegroeid. Bij aankomst viel hij zijn pleegouders in de armen. Ze probeerden hem zo goed mogelijk te troosten, maar het was tevergeefs. Hij nam afscheid van hen en zei dat hij alleen moest zijn om te proberen te verwerken wat er was gebeurd. Hij zei niet of en wanneer hij zou terugkeren. Hij vloog vervolgens naar een hut waarvan hij wist dat die onbewoond was in het Adirondackgebergte in de staat New York.

Een van de mannen die Sam als baby had achtergelaten bij de boerderij van de Stantons was Saffroublo, Sams biologische vader. Hij was de commandant van het ruimteschip dat verantwoordelijk was voor het observeren van de ontwikkeling van de geschiedenis van de aarde zoals die zich ontvouwde. Hij hield Sams voortgang op school en later op de universiteit nauwlettend in het oog. Meestal bleef hij onzichtbaar terwijl hij dit deed, maar op sommige momenten, nadat hij Sam, John en Mary had bezocht om hen te informeren over Sams afkomst en het experiment, decamoufleerde hij zich om met

Sam te praten. Toen Sam zijn opleiding had afgerond, keerde Saffroublo terug naar de boerderij om hem het onzichtbaarheidspak en het vliegtuig te geven en om hem te leren hoe hij deze moest gebruiken. Deze training duurde ongeveer vier maanden. Tijdens deze periode ontmoette Sam ook Eeflon, zijn biologische moeder, die ook lid was van de bemanning van het ruimteschip. Hoewel het contact met Saffroublo en Eeflon verre van regelmatig was, was Sam net zoveel van hen gaan houden als van zijn pleegouders. Ze speelden een belangrijke rol in het herstellen van Sams relatie met Michelle nadat zij had ontdekt dat hij een buitenaards wezen was en dat hij biologisch gezien anders was dan de mensen op aarde. Hierdoor was ze vijandig tegenover hem geworden, omdat hij haar niet had verteld wie hij was.

Nadat Sam was vertrokken om naar het Adirondackgebergte te vliegen, keerde het ruimteschip terug naar de boerderij van de Stantons. John en Mary vertelden Saffroublo en Eeflon wat er was gebeurd. Ook zij waren diepbedroefd door wat ze hoorden. Alle vier de ouders beseften dat ze weinig konden doen om Sam te troosten, omdat ze niet wisten waar hij was.

Sam verwaarloosde zichzelf ernstig in de hut waar hij nu woonde. Dankzij zijn medische opleiding wist hij dat hij leed aan een aandoening die bekend staat als 'persistente complexe rouwstoornis', maar dat kon hem niet schelen. Hij at en dronk slechts sporadisch. Als de honger of dorst extreem werd, ving hij vis in een nabijgelegen meer en dronk hij water uit een beekje dat vlakbij stroomde. Hij verwaarloosde zijn persoonlijke hygiëne. Hij hield de tijd niet bij en sliep op ongewone uren. Na twee maanden begon hij suïcidaal te worden. Dit begon als een onwil om zich nog langer in te spannen om vis te vangen en naar de beek te lopen om te drinken. Hij haalde er een misplaatste voldoening uit om zeven dagen lang helemaal niets te doen. Hij at, dronk en bewoog niet meer. Op de achtste dag begonnen zijn honger en dorst hem te herinneren aan de dertien dagen die hij gevangen had gezeten in een cel, zonder voedsel of water, in het huis van de leider van de criminele organisatie die bekend stond als het Schorpioenkartel, waaruit hij ternauwernood ontsnapt was. Toen hij zich realiseerde wat hij had moeten doorstaan om aan die beproeving te ontsnappen en zich de daaropvolgende medische behandelingen aan boord van het ruimteschip herinnerde, kwam er weer iets dat leek op positief denken terug en begon hij weer te eten en te drinken. Enkele dagen later keerde de drang om te sterven echter terug en besloot hij zelfmoord te plegen tijdens het bergbeklimmen, wat hij altijd graag deed met John toen hij nog jong was. Hij vloog naar El Capitan, een gigantische verticale rotsformatie van zo'n negenhonderd meter hoog in Yosemite National Park. Hoewel hij al twee keer had geprobeerd om de bergwand te beklimmen, was het hem niet gelukt om de klim

succesvol te voltooien. Hij probeerde de bergwand nu solo te beklimmen zonder touw of andere middelen om zichzelf te zekeren op moeilijke stukken. Maar terwijl hij dit deed, zorgde de adrenalinestoot door zijn lichaam ervoor dat hij de klim begon te zien als iets wat hij moest volbrengen, alsof hij Michelle, Suzanne en Tommy naar hem kon laten terugkeren door de top te bereiken. Hoewel zijn fitheid en conditie te wensen overlieten, voltooide hij de klim en keerde hij terug naar zijn hut, waar hij opnieuw werd verteerd door schrijnende emoties en zichzelf in slaap hield van pure uitputting. Een week later besloot hij een einde aan zijn leven te maken door met zijn vliegtuig de stratosfeer in te vliegen. Toen hij werd getraind om het vliegtuig te gebruiken, had Safroublo hem verteld dat het een lucht ademend magneto-plasma straalvoortstuwingssysteem had en dat het alleen kon worden gebruikt in de atmosfeer van de aarde. Het was geen ruimteschip, had hij gezegd. Nadat hij aan boord was gegaan van het vliegtuig, voerde hij de verticale stuwkracht op tot het maximum, waardoor het vliegtuig met een misselijkmakende snelheid omhoog de lucht in schoot. Toen de wijzer op het bedieningspaneel die zijn hoogte aangaf in de rode zone kwam en het voortstuwingssysteem begon te haperen, liet hij het vliegtuig zo lang mogelijk verticale stuwkracht ontwikkelen. Toen het voortstuwingssysteem uiteindelijk uitviel, begon hij met steeds hogere snelheid te vallen. Het vliegtuig maakte een kurkentrekker-achtige beweging. Aanvankelijk was hij tevreden met dit resultaat, maar na anderhalve minuut bracht opnieuw een laatste restje positief denken hem ertoe om te heroverwegen wat hij aan het doen was en begon hij te letten op de bewegingen van het vliegtuig zodat hij kon bepalen wanneer hij het voortstuwingssysteem stuwkracht moest laten ontwikkelen om zijn val te stoppen. Hij slaagde hier in vlak voordat het vliegtuig zou zijn neergestort.

Enkele weken later vloog hij naar Reethi Rah, waar hij en Michelle een week samen hadden doorgebracht, weg van andere mensen. Hier had Michelle tegen hem gezegd dat ze met hem wilde trouwen. Hij werd weer gegrepen door hevige emoties toen hij naar de accommodatie liep waarin ze hadden gelogeed en het bed zag waarin ze hadden geslapen. Hij vloog ook naar de afgelegen vallei bij Anchorage in Alaska waar hij en Michelle hadden gewandeld en hadden gepraat over hun eerste hartstochtelijke kus. Hij had daarvoor wekenlang geprobeerd om zijn gevoelens voor haar te onderdrukken. Safroublo had hem uitgelegd dat het noodzakelijk was dat hij een onopvallend leven leidde en niemand zou ontdekken waar hij vandaan kwam, maar er was geen ontkomen aan de liefde die hij voor haar voelde. Ze hadden toen besloten om de gevoelens die ze voor elkaar hadden niet langer te ontkennen en om te zien waar hun liefde hen zou brengen.

Nadat Sam zo'n zes maanden had doorgebracht in de hut, keerde hij terug naar de begraafplaats waar de personen die hij liefhad waren begraven. Michelles vader had in de tussentijd geregeld dat er op elk van de graven een grafsteen was geplaatst. Sam sprak een voor een tegen Michelle, Suzanne, Tommy en Beth terwijl hij daar was. Na dat bezoek voelde hij zich radelozer dan ooit. Hij vloog daarna naar Ambazac Way en zag dat elk spoor van Michelles huis was verdwenen. Er stond een bord op het terrein dat aangaf dat het te koop was. Zijn eigen huis was opgeknapt, vermoedelijk door John dacht hij, en er was een bord opgehangen dat aangaf dat het ook te koop was. Sam vloog vervolgens naar de boerderij waar hij de eerste achttien jaar van zijn leven had doorgebracht.

Mary stond in de keuken toen Sam zijn vliegtuig zo'n twintig meter van het huis landde, zoals hij gewend was te doen. Toen ze uit het keukenraam keek en het stof en zand zag dat in de lucht werd geblazen, wist ze dat hij was teruggekeerd. Ze rende naar buiten om hem te verwelkomen met vreugde in haar hart, die omsloeg in ontzetting toen ze zag in welke toestand hij verkeerde. Hij was bleek en mager, na de helft van zijn lichaamsgewicht te hebben verloren. Ze kon zien dat hij niet voor zichzelf had gezorgd. Aan zijn haar en gezichtshaar had hij niets gedaan in alle maanden dat hij was weggeweest. Zijn kleren waren gescheurd en smerig. Hij omhelsde haar toen ze op hem afrende. Hun tranen vermengden zich. Geen van beiden was in staat om te spreken. Mary wist zich als eerste voldoende te herpakken om in actie te komen. Ze sloeg haar arm om hem heen en leidde hem naar binnen. Ze zei niets. Ze liet het bad vollopen en hielp hem zijn kleren uit te trekken. Ze waste hem teder en droogde hem daarna af met een handdoek. Vervolgens kleepte ze hem in enkele kledingstukken die hij op de boerderij had achtergelaten toen hij meer dan anderhalf jaar daarvoor naar Los Angeles was verhuisd. Zowel de trui als de broek die ze Sam hielp aantrekken waren nu veel te groot en ze nam zich voor om zijn kleding zo snel mogelijk te vermakken. Daarna zette ze hem op een stoel en gebruikte ze een schaar om het haar op zijn gezicht te knippen. Vervolgens gebruikte ze Johns scheermes en scheerzeep voor de rest van het haar. Sam liet Mary haar gang gaan. Ze nam hem vervolgens bij de hand en bracht hem naar de keuken, waar ze hem aan de keukentafel liet plaatsnemen. Sam liet zijn hoofd op zijn handen steunen en begon te huilen. Hij herinnerde zich de vele gelukkige momenten die hadden plaatsgevonden aan de tafel waaraan hij nu zat toen Michelle en haar gezin wekenlang op de boerderij hadden gelogeerd. Er was weinig dat Mary kon doen en ze liet hem begaan terwijl ze zijn lievelingsgerecht bereidde. Sam besepte dat hij honger had zodra hij een hap van het eten nam. Er was niets meer gezegd sinds Sam was geland. Mary wist niet wat ze moest zeggen, wetende dat woor-

den niet in staat waren zijn verdriet weg te nemen. Alles wat ze had kunnen zeggen zou betekenisloos zijn geweest voor hem. De enige manier waarop ze nu van nut kon zijn, was door voor hem te zorgen zoals ze dat had gedaan toen hij jong was. Nadat hij de maaltijd had gegeten die Mary had klaargemaakt, zei Sam dat hij moe was en dat hij wilde slapen. Mary bracht hem naar zijn slaapkamer, hielp hem zich uit te kleden, stopte hem in en kustte hem. Ze merkte dat hij weer door emotie werd overmand. Ze wist dat Michelle in zijn bed had geslapen toen hij in de loods bivakkeerde tijdens haar weken op de boerderij.

Toen John terugkwam van zijn werk in de loods, kon Mary zich niet meer inhouden en barstte ze in tranen uit. Hij ondersteunde haar toen hij zag dat ze onvast op haar benen stond. Toen hij haar vroeg wat er mis was, vertelde ze hem dat Sam was teruggekeerd en dat zijn vliegtuig buiten geparkeerd stond op de gebruikelijke plaats, onzichtbaar als altijd. Ze beschreef de staat waarin hij had verkeerd toen hij aankwam en vertelde dat ze had geprobeerd om hem te helpen zijn uiterlijk weer enigszins te fatsoeneren. Ze legde uit dat ze niet wist hoe ze hem moest troosten en dat alles wat ze zei betekenisloos zou zijn. Ze wist niet wat ze nu moest doen en liet de tranen ongeremd over haar gezicht lopen. Toen ze later die avond de situatie bespraken, besloten ze hem te omringen met alle zorg en liefde die ze konden opbrengen, maar niets te zeggen tot dat hij zelf aangaf dat hij wilde praten.

Sam sliep een volle vijftien uur en werd pas de volgende ochtend om negen uur wakker. Mary en John waren beiden in de keuken toen hij daarnaartoe liep. Hij groette hen en ging zitten. Mary vroeg of hij zijn gebruikelijke ontbijt wilde, waarop hij bevestigend antwoordde. Er volgde een ongemakkelijke stilte terwijl Mary koffie en roerei op toast bereidde, een stilte die voortduurde terwijl Sam at. Na het ontbijt begon Sam eindelijk een gesprek.

“Hebben jullie Safroublo en Eeflon gezien terwijl ik weg was?” vroeg hij.

“Ja, Sam,” zei Mary. “Ze zijn hier elke twee weken langsgesproken om te zien of je was teruggekeerd.”

“Ik heb besloten de aarde te verlaten en de rest van mijn leven met hen door te brengen wanneer ze terugkomen. Ik wil niet terug naar de plek waar ik de afgelopen zes maanden heb doorgebracht en alles hier en in Los Angeles herinnert me te veel aan Michelle, Suzanne en Tommy. Ik kan het gewoon niet meer aan,” zei hij, terwijl de tranen weer in zijn ogen sprongen.

Mary kromp ineen toen hij dit zei, geschrokken van het vooruitzicht dat ze hem nooit

meer zou zien als hij zou vertrekken. Ze stond op van haar stoel, sloeg haar armen om hem heen en zei: "Doe dat alsjeblieft niet, Sam," terwijl ze begon te huilen.

"Ik moet wel, mam," zei hij. "Ik weet niet wat ik anders moet doen."

Er werd die ochtend weinig meer gezegd. John was stil gebleven, niet wetende wat hij moest zeggen, zelfs niet nadat Sam was teruggegaan naar zijn slaapkamer om op bed te gaan liggen.

Safroublo's ruimteschip arriveerde vier dagen later. Hun sensoren hadden doorgegeven dat Sams vliegtuig in onzichtbare staat voor de boerderij geparkeerd stond. Toen Sams biologische ouders bij het huis aankwamen, bracht Mary hen op de hoogte van Sams emotionele en fysieke gesteldheid. Eeflon was geschokt door wat ze hoorde en ze begon te huilen, terwijl ze haar partner Safroublo vastgreep voor steun. Maar toen Mary vertelde dat Sam met hen mee wilde gaan wanneer ze vertrokken om te ontsnappen aan de vele herinneringen die hij had aan Michelle en haar gezin, vond ze dat geen onverdienlijk idee. Ze zei tegen Mary dat als Sam met hen meeding, hij een betere kans zou hebben om te bekomen van de emoties die hem nu beheersten. De mogelijkheid dat hij op een bepaald moment in de toekomst terug zou keren om zijn taak te hervatten, zou ook groter zijn dan wanneer hij op de boerderij zou blijven, of ergens anders met niets om handen, alleen maar denkend aan zijn verlies. Ze probeerde Mary te troosten, die nu beseftte dat ze geen steun zou krijgen van Safroublo of Eeflon om Sam op de boerderij te houden zodat ze voor hem kon zorgen. Safroublo kwam op dit punt tussenbeide om te zeggen dat ook hij dacht dat het gezien de situatie het beste zou zijn voor Sam. Het zou hem de discipline geven die hij nu nodig had en de mogelijkheid om met iets totaal anders bezig te zijn. Hij zou bepaalde taken aan boord krijgen die hem bezig zouden houden, waardoor hij meer kans zou hebben om in het reine te komen met de dood van Michelle. Om de impact die dit op Mary had te verzachten, zei hij dat hij regelmatig zou terugkeren zodat Mary en John hem konden zien. Dit gaf Mary weinig troost, omdat ze geloofde dat alleen zij de zorg kon bieden die Sam nu nodig had. Toen John terugkwam van zijn werk op de boerderij en hoorde dat Safroublo en Eeflon achter Sams idee stonden om zich bij de bemanning van het ruimteschip aan te sluiten, en hun redenering daarvoor, was hij het met hen eens. Mary beseftte dat ze er alleen voor stond en geen steun kreeg en rende de keuken uit om te huilen.

Alsof hij aanvoelde dat er iets mis was, kwam Sam zijn slaapkamer uit en liep de keuken in, waar hij werd verrast door de aanwezigheid van zijn biologische ouders. Hij had ze niet meer gezien sinds Michelle en haar kinderen waren gedood. Hij omhelsde

ze allebei, niet in staat de tranen te bedwingen die in zijn ogen sprongen. Eeflon hield hem stevig vast en liet haar tranen samen met de zijne vloeien. Safroublo wreef over Sams rug, maar hield zich verder afzijdig zoals hij altijd deed wanneer er emoties werden geuit. Daarna gingen ze zitten om te praten en toen Mary terugkwam, zette ze koffie en thee. De zaak was snel beslist, omdat Sam gewoonweg aan zijn huidige omgeving wilde ontsnappen. Safroublo zei dat hij Sams vliegtuig aan boord zou nemen voordat ze de volgende dag vertrokken.